

Arrest

nr. 156 520 van 17 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 27 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van de beslissing van 14 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 oktober 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 31 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt

1.1. onontvankelijk wordt verklaard, alsook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 3 december 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

1.3. Op 16 december 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. Op 21 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 17 juni 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 134 209 van 28 november 2014 wordt het beroep vermeld in punt 1.4. verworpen.

1.6. Op 14 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.7. Op 14 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten(1):

(...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen®, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 14.04.15 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

HI 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 03.12.2013 en op 17.06.2014. Verschillende vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen op 03.12.2013 en op 28.11.2014 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Het staat betrokkene vrij om desgevallend een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden 'om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen nadeel te vormen.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

SI een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Op 18.10.2013 diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 31.10.2013. Deze beslissing is op 03.12.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Oip 22.10.2013 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring tot wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane, Mbenga Nseyea. Op 16.12.2013 diende hij in functie van deze samenwoning een aanvraag tot vestiging in. Deze aanvraag werd op 21.05.2014 geweigerd. Deze beslissing (bijlage 20) is op 17.06.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 28.11.2014 verworpen door de RVV.

Op 15.02.2014 huwde betrokkene op de Congolese Ambassade te Brussel met Mbenga Nseyea. Op 14.05.2014 weigerde de Stad Antwerpen de op 15.02.2014 door de Congolese Ambassade te Brussel afgegeven huwelijksakte te erkennen omdat dit in strijd is met artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek, met name conformiteit en openbare orde. Uit het loutere omstandigheid dat betrokkene tijdens zijn illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd in België, heeft betrokkene geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Het louter feit dat zijn partner in België verblijft verhindert niet dat zij betrokkene vergezelt naar zijn land van herkomst Betrokkene toont niet aan dat dit onmogelijk zou zijn.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Het staat betrokkene vrij om desgevallend een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid “

1.8. Tegen de beslissingen vermeld in punt 1.6. en 1.7. dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad.

1.9. Bij arrest nr. 143 836 van 22 april 2015 verwerpt de Raad de vordering vermeld in punt 1.8. daar de vordering in zoverre deze gericht was tegen de eerste bestreden beslissing laattijdig was.

1.10. Op 8 augustus 2015 is de verzoekende partij gerepatrieerd naar Kinshasa in de Democratische Republiek Congo.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De eerste bestreden beslissing omvat tevens een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Voornoemd artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 74/6 en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13 *septies*, dient te worden opgemerkt dat hiertegen op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

3.2. Uit informatie van de verwerende partij, meer bepaald het 'Verslag Vertrek' van 15 augustus 2015, blijkt dat de verzoekende partij op 8 augustus 2015 gerepatrieerd werd naar Kinshasa (Democratische Republiek Congo).

Ter terechtzitting wordt deze informatie door de partijen niet betwist.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet enkel voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang moet persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (RvS 25 maart 2013, nr. 222 969).

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang van de verzoekende partij bij onderhavige vordering in zoverre deze betrekking heeft op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de advocaat van de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Uit het 'Verslag Vertrek' is gebleken dat de verzoekende partij op 8 augustus 2015 werd gerepatrieerd naar Kinshasa. Uit voormeld gegeven blijkt dat de eerste bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende partij nog tot voordeel kan strekken.

Het beroep tot nietigverklaring is voor wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 14 april 2015, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep betreffende het inreisverbod van 14 april 2015

4.1. In een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Na een theoretische uiteenzetting, stelt de verzoekende partij dat de elementen van het dossier voldoende een effectieve familiale band tussen haar en haar echtgenote aantonen, dat alle elementen van het dossier aantonen dat de persoonlijke band tussen de leden van het gezin/familie voldoende nauw zijn, dat indien de familiale band aangetoond is, de staat moet handelen op een wijze die toelaat deze band te ontwikkelen. De verzoekende partij wijst op een verbreking van de familiale banden indien zij wordt gescheiden van haar echtgenote, dat de eenheid van gezin zal verbroken worden. Na opnieuw een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 8 van het EVRM, stelt de verzoekende partij dat *in casu* niet blijkt uit de motieven van het inreisverbod dat de verwerende partij haar gezins- en privéleven met haar echtgenote met wie zij samenwoont, in rekening heeft genomen noch of de inmenging op proportionele wijze is geschied. Zij vervolgt dat uit de motieven niet blijkt dat de verwerende partij een afweging heeft gemaakt tussen het doel van de wetgeving en de ernst van de inmenging op haar familiale leven. Na citering van rechtspraak van de Raad van State en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), stelt de verzoekende partij dat het vaste rechtspraak is dat de eis van proportionaliteit veronderstelt dat een correct evenwicht wordt teweeg gebracht tussen het respect voor de individuele rechten ter zake en de bescherming van de belangen waarop de inmenging berust. *In casu* meent de verzoekende partij dat er een disproportionele inmenging is in haar recht op een gezinsleven in die mate dat de verwerende partij geen rekening houdt met de elementen van het dossier die voldoende aantonen dat zij samenleeft met haar echtgenote en er wel degelijk een familiale band bestaat.

De verzoekende partij betoogt dat zij op 15 februari 2014 getrouwd is met mevrouw N.M. van Belgische nationaliteit, dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de familiale band tussen echtgenoten vermoed wordt, dat bij het beoordelen of er een familiale band bestaat alle indicaties die de verzoekende partij terzake aanbrengt, in overweging moeten genomen worden, zoals bijvoorbeeld de samenwoning en de financiële afhankelijkheid. Zij wijst erop dat uit het dossier blijkt dat zij effectief samenwoont met haar echtgenote, dat *in casu* er geen enkele twijfel is dat de persoonlijke band tussen haar en haar echtgenote voldoende nauw is. De verzoekende partij vervolgt dat zij ter gelegenheid van haar aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger in het bezit werd gesteld van een attest model A, dat als een staat de aanwezigheid op het grondgebied van een derdelander gedoogt en hij op die manier de mogelijkheid heeft een beslissing aangaande zijn aanvraag af te wachten en een beroep of een nieuwe aanvraag in te stellen, deze staat de derdelander toelaat deel te nemen aan het sociale leven waar hij zich in bevindt en relaties aan te knopen en een familie te stichten. Vervolgens wijst de verzoekende partij erop dat haar echtgenote de Belgische nationaliteit heeft en het recht heeft in België te leven, dat zij zich reeds meerdere jaren in België bevindt en geen juridische voorgaanden heeft, dat om na te gaan of de nationale autoriteiten de verplichtingen voortvloeiend uit artikel 8 van het EVRM hebben gerespecteerd, rekening moet gehouden worden met de situatie van alle familieleden daar de bescherming zich uitbreidt naar alle familieleden. De verzoekende partij wijst erop dat haar echtgenote lijdt aan diabetes en alle mogelijke complicaties, dat zij niet in Congo kan gaan leven daar de nodige zorgen niet aanwezig zijn, dat haar echtgenote dagelijks verschillende voorgeschreven medicijnen krijgt om haar pathologie te verzorgen welke een reëel risico uitmaken voor haar leven en een bedreiging voor haar fysieke integriteit. De verzoekende partij stelt dat zij, in geval van een vertrek naar Congo, geen toegang zal hebben tot een adequate behandeling, dat het installeren van het koppel in Congo ten sterkste afgeraden wordt daar de nodige zorgen voor haar echtgenote niet aanwezig zijn. De verzoekende partij vervolgt met een betoog over de medische zorgen in Congo en verwijst naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de voorbereidende werken. De verzoekende partij meent dat haar echtgenote een kritische gezondheidstoestand vertoont en dat een verhuis naar Congo haar niet zou toelaten de zorgen die zij reeds krijgt in het Rijk verder te zetten in Congo gelet op de sanitaire situatie in haar herkomstland, dat deze elementen een onoverkomelijke hinderpaal vormen voor het ontwikkelen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders dan in België. De verzoekende partij herhaalt dat er aldus onoverkomelijke hinderpalen zijn om zich samen met haar echtgenote te vestigen in Congo, dat zij zich dus in een moeilijke situatie zouden bevinden als ze gedwongen worden tot deze oplossing. De verzoekende partij meent dan ook dat er geen correct evenwicht werd betracht tussen de in het spel zijnde belangen, zijnde de persoonlijke belangen van de verzoekende partij en haar echtgenote om hun familiale leven verder te zetten in België en de publieke belangen van België in het kader van de immigratiecontrole. Zij meent voorts nog dat geenszins uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij betracht heeft een juist evenwicht te bekomen tussen het geïndiceerde doel en de ernst van de inmenging op haar recht op een familiaal en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

4.3. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de weigering van de gemeente om de huwelijksakte te erkennen omdat dit in strijd is met artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek, met name de conformiteit met de openbare orde. Gelet op het feit dat deze feitelijke vaststelling door de verzoekende partij niet wordt betwist, kan zij niet dienstig verwijzen naar het vermoeden van een familiale band tussen echtgenoten.

De Raad is van oordeel dat het de verzoekende partij toekwam om met concrete elementen het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het dan ook in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij blijft hierin volkomen in gebreke.

De Raad wijst er op dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij een werkelijk gezinsleven onderhoudt met haar partner. De Raad merkt op dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de relatie die zij onderhoudt met mevrouw N.M. een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Zij beperkt zich tot de stelling dat zij op 22 oktober 2013 een verklaring tot wettelijke samenwoning hebben afgelegd (feitenuiteenzetting in het verzoekschrift), dat zij gehuwd zijn op 15 februari 2014 en dat zij samenwonen en er sprake is van financiële afhankelijkheid, dat de band tussen haar en haar echtgenote voldoende nauw is.

Betreffende de verklaring van wettelijke samenwoning, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat deze geweigerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Betreffende het huwelijk herhaalt de Raad dat de verzoekende partij de feitelijke vaststelling uit de tweede bestreden beslissing dat de gemeente weigerde om de huwelijksakte te erkennen omdat dit in strijd is met artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek, met name de conformiteit met de openbare orde, niet betwist.

Het louter samenwonen toont op zich nog geen affectieve relatie en dus geen effectief beleefde gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM aan. Waar de verzoekende partij voorts lijkt voor te houden dat er een financiële afhankelijkheid bestaat, beperkt zij zich tot loutere beweringen doch legt hiervan geenszins bewijzen voor die een dergelijke stelling kunnen staven.

Nu de verzoekende partij het bestaan van een effectief doorleefd gezinsleven met mevrouw N.M. niet aannemelijk maakt, kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt.

Aangezien geen gezinsleven aannemelijk werd gemaakt dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, dient evenmin te worden nagegaan of er *in casu* – het betreft immers een situatie van een eerste toelating en is er geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf – een positieve verplichting bestaat voor de overheid om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, *Ahmut v. the Netherlands*).

In zoverre de verzoekende partij zou wensen te verwijzen naar een schending van haar privéleven, waarbij zij verwijst het deelnemen aan het sociale leven waar zij zich in bevindt en het aanknopen van relaties, merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de relaties behorende tot haar sociaal leven van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen, dit te meer in het licht dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER